

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesław Oksiuta

Protokolant Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Zińczuk

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2015 roku

sprawy G. A.

oskarżonego o czyn z art. 278 § 1 i 5 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 30 grudnia 2014 roku sygn. akt VII K 776 /14

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

G. A. został oskarżony o to, że w dniu 21 lipca 2014 roku w B. przy ulicy (...) w pubie (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki damskiej wraz ze znajdującą się w niej kartą bankomatową banku (...), którą następnie dokonał jedenaście transakcji na łączną kwotę 127,98 zł, czym działał na szkodę K. G., tj. o czyn z art. 278§1 i 5 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 30 grudnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt VII K 776/14 oskarżonego G. A. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia i za to na podstawie art. 278§1 i 5 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 278§1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69§1 i 2 k.k., art. 70§1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat tytułem próby.

Na podstawie art. 46§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. G. kwoty 127,98 zł (stu dwudziestu siedmiu złotych dziewięćdziesięciu ośmiu groszy);

Zwolnił oskarżonego od opłaty i pozostałych kosztów sądowych w sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok, na mocy art. 425§1,2 i §4 k.p.k., art. 444 k.p.k. zaskarżył w całości na korzyść oskarżonego G. A. prokurator. Na podstawie art. 427§1 i 2 k.p.k., art. 437§1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 278§1 k.k. polegającego na uznaniu, iż oskarżony dokonując zaboru karty bankomatowej, a następnie przy jej użyciu wypłaty z konta pokrzywdzonej kwoty 127,98 zł.

dopuszczył się czynu z art. 278§1 i 5 k.k. i w związku z powyższym skazanie go na podstawie art. 278§1 k.k., podczas gdy z uwagi na wysokość szkody spowodowanej kradzieżą pieniędzy z konta, Sąd w zakresie tego czynu winien oskarżonemu przypisać popełnienie wykroczenia z art. 119§1 k.k.,

2. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 46§1 k.k. polegającego na orzeczeniu wobec oskarżonego, na podstawie powyższego przepisu obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 127,98 zł., podczas gdy wskazany wyżej czyn stanowi wykroczenie i ewentualne naprawienie szkody winno nastąpić na mocy art. 119§4 k.w.

Wniósł o uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest oczywiście bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego żaden z dwóch zarzutów obrazy prawa materialnego skonstruowanych przez oskarżyciela publicznego w apelacji skierowanej na korzyść oskarżonego G. A. nie zdołał podważyć zaskarżonego wyroku, zwłaszcza w kierunku postulowanym przez apelującego.

Jednoznacznie wskazać należy, że formułując zarzut obrazy art. 278§1 i 5 k.k. (stanowiącego o odpowiedzialności za przestępstwo) poprzez jego zastosowanie, a niezastosowanie art. 119§1 k.w. (stanowiącego o odpowiedzialności za wykroczenie) z uwagi na wysokość szkody spowodowanej przez oskarżonego G. A. dokonaną kradzieżą pieniędzy z konta (rachunku bankowego) pokrzywdzonej K. G. (127, 98 zł.) skarżący pominął szereg kwestii, które w realiach faktycznych niniejszej sprawy czynią te zarzuty nietrafnymi.

Przede wszystkim wskazać należy, że zgodnie z art. 278§1 k.k. karze za przestępstwo podlega ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Niewątpliwym jest, że wartość tej rzeczy ruchomej musi przekraczać 1/4 minimalnego wynagrodzenia w rozumieniu ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 2002, poz. 1679 ze zm.). W przeciwnym razie jej kradzież jest wykroczeniem (art. 119§1 k.w. w zw. z art. 47§9 k.w.). Jeżeli sprawca zabiera jednym czynem kilka rzeczy, to należy uwzględnić ich wartość łączną. Wskazane wyżej przepełnienie nie dotyczy jednak kradzieży programu komputerowego (art. 278§2 k.k.), energii, ani karty bankomatowej (art. 278§5 k.k.), które należy kwalifikować jako przestępstwa niezależnie od wartości przedmiotu wykonawczego (por m.in. A. Grześkowiak, K. Wiak komentarz do Kodeksu karnego, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2014 r., str. 1020).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy zauważyć należy, że z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy, a nadto niekwestionowanych przez skarżącego, wynika, że G. A. wraz z kolegą o pseudonimie (...), w dniu 20 lipca 2014 roku przebywał w pubie (...) w B.. W tym czasie w pubie przebywała również pokrzywdzona K. G.. W pewnym momencie przebywający z oskarżonym kolega zaczął wulgarnie zwracać się do pokrzywdzonej i doszło do szarpaniny, w wyniku której K. G. upadła. Kiedy się podniosła z przewieszzonej przez ramię torebki wyjęła telefon komórkowy, aby zadzwonić na Policję. Wówczas podszedł do niej oskarżony G. A. prosząc by nie dzwoniła, po czym zerwał jej z ramienia torebkę, w której znajdowała się karta bankomatowa. Następnie opuścił lokal, a począwszy od rana przy użyciu w/w karty „zblizeniowo” dokonał jedenastu transakcji na łączną kwotę 127,98 zł.

Niewątpliwym jest, że tak poczynione ustalenia faktyczne, z których, podobnie jak z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wynika, że oskarżony dokonał zaboru torebki pokrzywdzonej wraz ze znajdującą się w niej kartą bankomatową, a następnie, po kilku godzinach, za pomocą tej karty dokonał uszczuplenia środków pieniężnych z konta (rachunku bankowego) pokrzywdzonej w łącznej wysokości 127, 98 zł. odpowiadają znamionom przestępstwa z art. 278§1 i 5 k.p.k., a nie wykroczenia z art. 119§1 k.w.

Zabór „karty bankomatowej”, na którą wskazał Sąd Rejonowy w swoich ustaleniach, jest dokonana już w chwili wyjęcia jej spod władztwa uprawnionego podmiotu, a nie pobrania, za jej pomocą, środków pieniężnych. Oznacza to więc, że w chwili, w której G. A. dokonał zaboru karty, swoim zachowaniem wyczerpał znamiona art. 278§1 i 5 k.k. Jak bowiem wskazano wyżej, kradzież karty bankomatowej stypizowana w art. 278§5 k.k.(, do której stosuje się odpowiednio art. 278§1 k.k.) nie ma przepołowionego odpowiednika w Kodeksie wykroczeń.

Dlatego też zarzut apelującego dotyczący obrazy art. 278§1 i 5 k.p.k. (a tym samym wtórny do niego zarzut obrazy art. 46§1 k.k. poprzez jego zastosowanie i niezastosowanie art. 119§4 k.w.) nie mógł zyskać aprobaty Sądu Okręgowego.

Co istotne i wymaga szczególnego podkreślenia do przyjęcia odpowiedzialności za kradzież karty bankomatowej nie jest wymagane, aby na jej podstawie sprawca podjął środki pieniężne z rachunku, do którego została wydana. Wprawdzie w tej sytuacji można byłoby rozpatrywać czy takie zachowanie sprawcy, a więc dokonanie uszczuplenia środków pieniężnych za pomocą uprzednio skradzionej karty bankomatowej nie powinno być oceniane jako odrębny czyn (w realiach niniejszej sprawy z uwagi na wartość zaboru stanowiący wykroczenie). Tym niemniej kierunek zaskarżenia przedmiotowego wyroku (na korzyść oskarżonego G. A.) nie pozwolił Sądowi Okręgowemu na jakiegokolwiek inne ustalenia na niekorzyść oskarżonego, w tym ustalenie, że popełnił on dwa czyny tj. przestępstwo i wykroczenie (z tych samych przyczyn powyższe nie byłoby również możliwe przy ponownym rozpoznaniu sprawy). Podobnie, mając na uwadze kierunek zaskarżenia, niemożliwym było czynienie dodatkowych ustaleń faktycznych odnośnie rodzaju karty, która została skradziona (tj. w zakresie uprawnień do zapłaty z wykorzystaniem przyznanego limitu kredytowego w wysokości 1.500 zł. /k. 13/) i czynienie rozważań odnośnie ewentualnych konsekwencji z tego tytułu.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636§1 k.p.k. obciążając nimi Skarb Państwa.